

ban a német katolikusok az olasz és francia katolikusokkal tartottak a svédek és hollandusok mellett küzdő német protestánsok ellen. Katolikus falura protestáns falu következhetett, mint ahogy egy meggyőződéses tsz-es községre egy csökönyös középparaszt-község következhetik... Ma egy hete, hogy a *Pax vobiscumot* befejeztem. Már akkor is sajnáltam, hogy befejeztem, és ezzel vége szakadt egy intenzíven dolgozó periódusomnak. Valóban, az elmúlt héttel semmit sem mutathatok fel; eltelt, és nem tudom, hogyan. Semmivel. Új munkába belefogni viszont még nem tudok...

(Éjjel folytatom.) Éppen most fejeztem be egy új zongoradarabom teljes vázlatát. Reggel rosszkedvűen írtam ide fentebbi számait, és most – egy nyugodtan, szépen eltöltött nap után – jókedvű vagyok. Ki se léptem egész nap a lakásomból. Beígért cikket írtam a faliújság számára, *Szentivánéji álmot* olvastam nagy gyönyörűséggel, virágaimmal foglalatoskodtam, és egyszerre csak megjött a komponálási kedvem is. Vásárhelyi Magda leányának, a tehetséges és sokban az egykori kis Fischer Annie-ra emlékeztető Szegedi Anikónak ígértem egy darabot, akkor tréfásan megállapítottam, hogy neve kezdőbetűi – Sz-A – egy tritónuszt adnak, és a darabja ezzel fog kezdődni. Ezzel megkötöttem magam. S a darab tényleg az, hogy: A hangközre épült fel, de nem oly szándékos kiugrasztással, mint ahogy Schumann tette, hanem teljesen burkoltan. Nem tudnám meghatározni, hogy az egyéni vonásom miben áll, de zenémet egyéninek érzem még olyan régebbi műveimnél is, amelyekkel nyíltan és őszintén idegen példák nyomán indultam el, mint például a *IV. zongoraszonátámnál*, amelyre Ravel ösztönzött, s amely mégsem raveles, vagy egy másik művemnél, amelynél Debussy volt a példám, és amely mégsem lett debussys... Egész nap csak egy telefont kaptam, Révhegyinétől. Én a Balatonról visszatért Jankovichékat hívtam fel. Másokkal nem is beszéltem. S a nap mégis elrepült.

Gellén-Miklós Gábor

SEMMI VADULÁS

Teniszeztünk. A labda
szinte magától repült.
A háló, az irigy, nem volt metafora.
Valóságosan közénk feszült.

Az ütő is, a damillal bőven
felszerelt, pattanásig húrozott,
apró kockára vágtuk vele a levegőt,
ahogy suhintottunk. Mindenki, ahogy tudott.

A kezemet nem használhattam, hülye szabály,
pedig fogni, érinteni is jó lett volna.
Csendben játszottunk, semmi vadulás.
Nem lett vére menő a torna.

PINCESZER

Na jó, a borát tényleg megittam,
de nyakig ültem érte csípős higanyban,
hagytam, hogy a fejemre könyveket tegyen,
nagy lexikonokat, csak játszott velem,
nevemet egy füzetlapra felírta,
bőrömön még most is ott a tinta,
vendége voltam a saját ágyamban,
másnap lett, de nagyon lassan,
a lázam nem ment le, de kit érdekel?
A borát megittam: miért hozta el?

Loschitz Ferenc

A HAJNAL VENDÉGE

A tűznek látom pirosságait,
lángos telihold-kövérvén a sárgát.
Más hajnal ez. Perc percre eltelik.
Alszanak a sápadt körúti lámpák.

Fölkel. Fölizzik. Aranysárga fény
húzódik rá a szárnalmas tetőkre.
Mintha egy film, még így az elején,
az éji mozik vásznáról lejönne.

Vendége vagyok, idegen, nehéz
emlékeimmal vagyok messziről jött.
De úgy fia, mint egésznek a rész,
mennynek az angyal, pokolnak az ördög.

Kéményből füstszál csonka csíkjai
szállnak, lomha felhőkön karmolászva.
Az eget nehéz megmozdítani,
hosszan kifeszül selymes, tiszta vászna.